

ועדה משלתית מיוחדת
חוקרת מדוע פרצה
קטטה בין לינדה
רמבאום (ימין) ובין
ליאורה ניר (שמאל) -
שתיהן עובדות בכירות
בלישכת העיתונות

מילחמה בין ידידות

המתין לרגע שבו יוכל להתנקם בחפץ. ואכן רגע זה הגיע. כאשר שמע ששר, כי נפתח מיכרו לתפקיד מנהל-הלישכה, הוא הגיש את מועמדותו. הוא ידע, כי לאור עברו בלישכה אין לו סיכוי לקבל את התפקיד. הוא פשוט רצה במה שבה יוכל להשמיע את דבריו נגד חפץ, ואכן פורום כוועדת המיכרוים, שבראשה יושב בן-אלישר, היתה במה נאותה.

בן-אלישר נדהם מהסיפורים שסיפר ששר על הקרבות המתנהלים בין החתירי כות בלישכת-העיתונות. הוא הקים ועד זה מייוחדת שתחקור את האשמותיו של ששר. הוועדה חקרה את הפרשה ואכן גילתה שני מיקרים שבהם היו מעורבות עובדות לישכת-העיתונות בתיגריות. הפעם הראשונה היתה כאשר לינדה רמבאום ועובדת אחרת של הלישכה, פנינה הרמתי — שבינתיים עזבה את עבודתה ועברה לעבוד עם מערכת הלוס אנג'לס טיימס בארץ — נסעו לנמל-התעופה בך גנריון, כדי לקבל מישלחת של עיתונאים זרים. כפי שקורה לעיתים במישרדי המישר כרה בנמל-התעופה, לא היו אישורי-הכר גישה שלהן מוכנים, למרות שהמישרת אישרה קודם לכן, טלפונית, כי השתיים יוכלו להיכנס לשטח הסגור של נמל-התעופה. לינדה ופנינה, שהבינו, כי המטוס כבר נחת וכי עלולה להתרחש תסיבות עם העיתונאים הזרים, פתחו בדיון-דברים קשה עם השוטרים בתחנת-המישרת. אחד השוטרים השיב בחוצפה, לינדה ענתה לו, והשוטר החליט להכניס את השתיים למעצר. כאשר נודע הדבר לחפץ שוחררו, כמור בן, השתיים והשוטר קיבל גיזפה.

הפרשה השנייה אירעה בעת ביקור אנוור אל-סאדאת בבאר-שבע. המתח הי גדול של הטיפול במאות עיתונאים נתן את אותותיו גם בשתי החברות הטובות לינדה וליאורה. בין השתיים התפתח ריב שב מהלכו זרקה לינדה על ליאורה משדך סיכות. מובן שקיטותים לאחר מכן פרצו השתיים בצחוק והשלימו זו עם זו. הן עצמן שכחו את התקרית. זאב חפץ עצמו אינו מוכן להגיב על הפרשה. „אני מצטער שהאיש עושה מעצ מו צחוק, יורק לבאר שממנה שתי, וכדי לפגוע בי מגסה להשחיר שתי עובדות של המישרת. שבניגוד לו הן עובדות מעוררות לוח ונאמנות. התוצאות מדברות בעד עצ מן. בעוד ששר נקנס על-ידי בית-דין משר מעתי, הפכו העובדות שאותן הוא משמיץ, לשם דבר בקרב כל מערכות-העיתונות ואמצעי-התיקשורת בעולם.“

מנהל-הלישכה חפץ בעבודה (עם עיתונאית זרה) הצלחות מעוררות התפעלות

הביקור, וששר לא חזר, אלא המשך בדרכו לארצות-הברית וערך שם הרצאות מטעם הסוכנות והמגבית היהודית. על לישכת העיתונות הממשלתית הוטל לה עבודה מרובה באותה עת, בעיקר בגלל ביקורו של ראש-הממשלה מנחם בגין בי איסמעליה. ששר לא היה בארץ כדי לעזור, והגיע רק כאשר חפץ כבר היה במצריים לשם הכנת ביקור איסמעליה. ששר התקשר אליו וביקש את אישורו לבוא לאיסמעליה. אולם חפץ סירב לאשר לו זאת. משחזר חפץ לארץ ערך בירור עם ששר, זה סיפר כי שכב חולה בניו-יורק ולכן לא חזר ארצה. חפץ ידע על הרצאר תינו של ששר, וביקש ממנו להתפטר, אולם משיריב ששר התלונן חפץ בפני נציבות שירות-המדינה.

לששר נערך מישפט. בית-הדין המישמעי תי הרשיע אותו, וגזר עליו קנס של 3000 לירות. אולם אי-אפשר היה לפטר את ששר. הוא המשיך להיות עובד לישכת-העיתונות-הממשלתית אם כי לא נראה כלל בחודשים האחרונים בבניין. ששר

ניר, שתיהן חתיכות ירושלמיות ידועות, שתיהן מוקד לחיזורי כתבי-החוק, ושתיהן עובדות מעולות ומסורות. גם למיכאל ששר, מי שהיה אחד העובדי דים הבכירים והוותיקים בלישכה הציע חפץ להישאר. בשיחה הראשונה ביניהם ביקש חפץ משר ששעבודתו הנוספות לא יפריעו לו בעבודתו בלישכת-העיתונות. מלבד היותו עובד בכיר בלישכת-העיתון נות היה ששר גם דובר נשיא-המדינה לש עבר, אפריים קציר, עורך ראשי של סירי סומי מכוון וייצמן למדע, מרצה מטעם הן סוכנות היהודית, וכותב מאמרים לצהרון ידיעות אחרונות. ששר הבטיח, כי עבודתו בלישכה לא תיפגע, והפגישה בין השניים הסתיימה ברוח טובה.

ביום שבו עזב אנוור אל-סאדאת את הארץ, בתום ביקורו הראשון, יצא נשיא-המדינה אפריים קציר לביקור ממלכתי במכסיקו. ששר התלווה אליו, אולם לא לפני שסיכם עם זאב חפץ, כי הוא ישיב לארץ מייד עם תום ביקורו של קציר במכסיקו. אולם הנשיא קציר סיים את

מ ערכת היחסים בתוך הלישכה הממשלתית לעיתונות הגיעה ל- מצב של ג'ונגל. הסביר אחד מהוותיקים שבעובדי הלישכה, מיכאל ששר, „מסתור בבות שם כל מיני חתיכות, שאחריהן מחור רים הכל, ואילו הן משתוללות, מרביצות זו לזו, וזורקות רהיטים אחת על השנייה. במקום לא נעשית עבודה, ותחת זאת אפר שר לצפות שם במילחמות החתיכות.“ מיכאל ששר לא סיפר זאת כרכילות בי בית-קפה, ואף לא כתב מאמר מרתק בעיתון שערוריות. ששר ניצב בפני ועדה נכבדה ביותר, בראשותו של מנכ"ל מישר רד ראש-המשלה, הד"ר אליהו (אליה) בן-אלישר, ותיאר, באופן מרתק, את מילחמת-החתיכות בפני אנשים רציניים. עדותו זו של ששר היתה שיאה של מילחמה שהוא עורך כנגד מנהלה של לישכת-העיתונות-הממשלתית, זאב חפץ. חפץ, אשר מכהן בשנתיים האחרונות כמנהל הלישכה בפועל, החליט לוותר על התואר הומני שלו, ולגשת למיכרו רישמי, כדי לקבוע את תפקידו.

אל ועדת המיכרוים שבה ישבו, מלבד אלישר, גם הפרופסור עמנואל גוטמן וראש המכון לפיריון-העבודה, צבי מידן, הגישו את מועמדותם שניים: זאב חפץ ומיכאל ששר. כאשר נכנס ששר לחדר שבו ישבה הוועדה, הוא סיפר את סיפור מלחמת-החתיכות, וביקש מהוועדה להסיק מדבר ריו על מערכת יחסי-האנוש המעוררת בלישכת-העיתונות-הממשלתית, ועל כך שוריו של מנהלה, זאב חפץ.

חפץ הפך דמות מפורסמת בתחום הן אירגון, בעולם כולו, בעיקבות המיבצע הראשון שלו, הכנת ביקור אנוור אל-סאדאת, שעליו הודיעו לו יומיים בלבד לפני הגיעו של הנשיא המצרי לישראל. הוא הצליח להפוך את לישכת-העיתונות-הממשלתית ממוסד שמרני הקופא על שמריו כלי-עזר לעיתונאים הישראליים ולכתב-חוקן. המישרתים שנותנת לישכת-העיתון נות-הממשלתית לעיתונאים הפונים אליה לקבלת עזרה, הפכים עיתונאים זרים רבים לידידי ישראל, ומעוררים התפעלות אפילו בקרב העיתונאים הישראליים, הן חושבים תמיד, כי הכל מגיע להם.

הצלחה זו של חפץ באה לו בעיקר תור דות לכשרונו לרכו סביבו צוות-עובדים מעולה. חפץ השאיר את מרבית העובדים מתקופת המערך, שרצו להישאר בעבודה, אך הכניס כמה אנשים חדשים, ביניהם הצעירה מהמוצא ההודי, לינדה רמבאום, ומי שהיתה קריינית בגלי צה"ל, ליאורה